

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Ελληνικό κινδυνόφιλο

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

"Άρχισα να κλαίω.

"Ο Λέανδρος ήταν επίσης ταραγμένος.

"Η σκέψις ότι θα πέθαινε από το ίδιο το χέρι μου, από ένα δλέθριο λάθος, τον επάγωνε.

"Μην κλαίς, Φλώρα, μου είπε με τρυφερότητα.

"Μά ε δόνος μου, ή συγκίνησις μου, ή απελπισία μου, δεν είχαν όρια. Καί τά δάκρυα πούχυνα μ' άνακούφιζαν, μ' άνακούφιζαν πολύ...

"Κι' άν ακόμα δεν επρόκειτο γιά τόν Λέανδρο, κι' άν ακόμα πρόβαλε μπρός μου ό πατέρας του, ή πράξις μου θα ήταν τρομερή, φρικτή, άδικαιολόγητη.

"Εκλαψα, ξεχνώντας τούς κινδύνους που μάς απειλούσαν άκόμα, ξεχνώντας να ρωτήσω τόν Λέανδρο, τί είχε συμβεί με τόν πατέρα του κι' άν ό 'Αρτέμις βρισκόταν σπίτι.

"Η σκέψις αυτή ήρθε άξάφνα στό θαλό μυαλό μου

"Τινάχτηκα έντρομη και γύρισα πρós τόν Λέανδρο.

"Τί είνε, άγάπη μου ; με ρώτησε.

"Πού είνε ό πατέρας σου ; Είν' έδω :

"Όχι, Φλώρα, ήσυχασε.

"Πού είνε ;

"Δέν ξέρω, άγάπη μου...

"Εφυγε πάλι ;

"Ναί, έφυγε... 'Ηούχασε...

"Νά ήσυγάσω ;

"Έτρεμα τώρα περισσότερο. "Ήθελα να μάθω τί συνέβη.

"Και πρò πάντων ήθελα να φύγω τó γρηγορώτερο από τó σπίτι αυτό τής κατάρας και τής δδύνης.

"Σηκώθηκα όρθη.

"Πού πηγαίνεις, Φλώρα ; με ρώτησε ό Λέανδρος

"Πρέπει να φύγω, να φύγω...

"Νά φύγης ;

"Ναί, ναί και τώρα άμέσως μάλιστα.

"Πού θές να πάς, άγάπη μου :

"Σοú τó ειπα, Λέανδρε. Στο σπίτι μου. Δέν μπορώ να μένω έδω, δέν πρέπει... δέν πρέπει, ύστερα μάλιστα άπ' ότι συνέβη.

"Έστο, Φλώρα... Μά άφησε να ηριερώση.

"Όχι, όχι.

"Δέν είσαι σε κατάστασι να βγής τέτοια ώρα έξω, άγαπημένη μου.

"Θά με συνοδέψης σύ, Λέανδρε.

"Θ' άνησυχήσης τούς δικούς σου. Σκέψου λίγο. 'ΕΕ άλλου, άκουσέ με. Δέν σοú ειπα άκόμη τί συνέβη με τόν πατέρα μου.

"Ξανακάθησα στη θέσι μου.

"Ναί, ειπα, πές μου, θέλω να μάθω. Σε χτύπησε :

"Νά με γτηπήση ; "Όχι δέ...

"Πώς σοú πέρασε αυτή ή ιδέα ;

"Τόν ξέρω τόσο άγριο, τόσο θηριώδη!...

"Και τέτοιος είνε πράγματι. Μά δέν τόλμησε να σηκώσει χέρι άπάνω μου, παρ' όλο τó θυμό του. Μοú ειπε δύοσ λόγια φρικτά. Μ' άπεκάλεσε...

"Μή, Λέανδρε!... Σε Ικετεύω. Μή μοú πής τά λόγια

του...

"Μην άνησυχής, Φλώρα. Δέν θα σοú πώ τίποτα που να σε θιγή, που να μορηί να σε πληρώση.

"Ναί, Λέανδρε. Πές μου μόνον τί άπέγινε. Τί συνέβη μετά τί λιποθυμία μου ;

"Δέν τó μαντεύεις, Φλώρα μου ; "Ο πατέρας φώναζε, άπειλησε, έτριξε τά δόντια του και τέλος έφυγε.

"Θέε μου, ήταν φρικτό, Λέανδρε! Είνε ή μόνη φορά, που ό πατέρας σου έχει δικη. "Ω, ναί, Λέανδρε!... Γιά σκέψου... Μάς βρήκε σε μία στάσι ποúdeινγε φανερά, δλοφάνερα τόν έρωτά μας. "Αν αυτό συνέβαινε μετά τó χωρισμό μας, μετά τó διαζύγιο δέν θαχε καμιά σημασία. Μά τώρα!... Τώρα ό 'Αρτέμις είνε δνδρας μου και σύ παιδί μου... Είμαι στα μάτια του μία πρόστυχη, μία γυναίκα άνήθικη, μία άμαρτωλή!...

"Δάκρυα βούρκωσαν τά μάτια μου.

"Ήούχασε, Φλώρα, μοú ειπε. Μην κάνης έτσι, άγάπη μου.

"Είμαι τόσο άπελπισμένη, Θεέ μου! Τώρα πειά ό πατέρας σου θα με βλέτη με περιφρόνησι. Καί θαχη δικη... "Α, δέν μπορώ, δέν έχω την τόλμη να τόν ξαναητικρώσω από μάτια. Πρέπει να φύγω... να φύγω...

"Έστο, Φλώρα... "Έχεις δικη, τó καταλαβαίνω. Μόλις φέξει, θα σε συνοδέψω έγω στο σπίτι σου. 'Ακόμα σοú ζητώ συγνώμη, γιαντί έγιναι αίτια όλης αυτής τής συμφορας.

"Εσύ, Λέανδρε ;

"Ναί, Φλώρα, έγώ. Μη ζητάς να με δικαιολογήσης. 'Εγώ φταίω. "Αν δέν ήσουν έγώ...

"Αν δέν ήσουν έσύ, Λέανδρε, θα είχα πεθάνει στο μεταξύ άπό τί λύπη μου, από την άπόγνωσις μου. Θα είχα ύποκύψει στον πατέρα σου και θαχα αυτοκτονήσει από ντροπή, από άδηλία. Μην κατηγορής λοιπόν τόν έαυτό σου, παιδί μου. Φταίει ή τύχη μου, ή σκληρή και κακή μου τύχη. "Από αύριο θα ταρω στο σπίτι μου και θα περιμένω μ' άγωνία να τελειώση ή ύπόθεσις αυτή. Μά θα τελειώση ποτέ ; "Ο 'Αρτέμις θ' άργοπορήση σκοπίμως να πάρη τó διαζύγιο, γιά να με βασανιση...

"Δέν τó πιστεύω, Φλώρα.

"Δέν τó πιστεύεις ; Μιλάς σαν να μη γνωρίζης τόν πατέρα σου. Δέν σκέπτεσαι τί λύσσα θαχη έναντίον μας ;

"Θά νομίζη πώς ή σχέσις μας χρονολογούνται από την εποχή που ήμουν ελεύθερη...

"Όχι, Φλώρα.

"Ναί, Λέανδρε. Καί θ' αποδίδη σε σένα, στον έρωτα αυτόν, τó ότι δέν θέλασα να γίνω δική του, τó ότι τόν άποστρεφόμενον πάντα.

"Τό πιστεύε αυτό, Φλώρα μου, αλλά δέν τó πιστεύει πειά.

"Γιατί ;

"Γιατί άπόψε, όταν έπαψε να φωνάζη και να μ' άπειλή, τού μίλησα με ειλικρινεια που τούκανε έντύπωσι, άν και ξέρει να κρύβη τά αισθήματά του. Τού ειπα πώς άδικα μίς ύπομιλάται. Πώς δέν μάς συνδέουν ύποπτες ογέσις. Πώς από λύπη γιά σάς, από τί λύπη τού παιδιού πρós τή μητέρα του, σάς έβειξα μεγάλη άγάπη και τρυφερότητα.

"Και νομίζεις πώς σε πιστεύω...

ψε, Λεάνδρε.

—'Αν όχι, απόλυτως, έν μέρει με πίστεψε, Φλώρα. Γιατί έλεγες τήν αλήθεια. Κι' ή αλήθεια αυτή έλαμπε στά μάτια μου, ύπληρχε στον τόνο τής φωνής μου.

—Μακάρι να είναι έτσι, καλέ μου Λεάνδρε.

—'Ετσι είναι, Φλώρα. Κι' άκόμα έλπίζω πώς στο τέλος θα νικήσουμε. Τί θα κάνή ο πατέρας μου; Είναι γέρος παιδί. Θα καταλάβει πώς μάς άδικεί θά συγκινηθί...

—'Α, Λεάνδρε!... Λεάνδρε!... Πόσο ρόδινα τά βλέπεις τά πράγματα!...

—Είπε καλύτερα να έλπίζη κανείς, παρά ν' άσπελιζείται.

—Ναί. "Ας έλπίζουμε. Μά σκέψου, παιδί μου. "Αν ο πατέρας σου τά πή έλα στους δικούς μου;

—Τί θά πη; Τί ξέρει;

—Δέν θά πη ό,τι ξέρει, αλλά ό,τι φαντάζεται.

—Δέν θά τό κάμη, Φλώρα. Κι' έπειτα, μήπως δέν τόν ξέρουν οι γονείς σου; "Ασφαλώς δέν θά τόν πιστέψουν.

—Ναί, μά όπως κι' άν έρθη τό πράγμα, είναι κακό, όλέυριο. Τί θά πη ο κόσμος, Θεέ μου, γιά τό χωρισμό αυτό;

—'Ηούχασε άγάθι μου. "Η "Αθήνα όλόκληρη ξέρει καλά τόν πατέρα μου. Είμαι βέβαιος πώς κανένας δέν θά σέ άδικήση.

"Εγινε γιά μερικά δευτερόλεπτα σιωπή.

Κατόπιν ο Λεάνδρος έκαμε μιά άπότομη χειρονομία, σαν να παρине κάποια τολμηρή άπόφαση και έλεπε:

—Στό κάτω τής γραφής, άγαπιόμαστε. Δέν κάνουμε κανένα

έγκλημα. "Ο γάμος σου με τόν πατέρα μου ήταν άταίριαστος.

"Όλοι τό δημολογούν αυτό. "Αγαπιόμαστε και θά έννοθώμε, Φλώρα. "Ο πατέρας μου, πάνω

στό θυμό του, μου έλεπε πώς θά μ' άποκηρύξη, θά μ' άποκηρύξω.

"Ας τό κάμη. Δέν φοβούμαι τίποτε. "Αρκεί να μ' άγαπάς, Φλώρα, κι' αυτό μου φτάνει, μου δίνει κουράγιο...

—Δέν σ' αγαπώ, Λεάνδρε;

Δέν θυσιάζω τά πάντα γιά σέ να;

—"Ω, ναί, ναί, άγάθι μου...

—Μήπως έγώ μπορώ να ζήσω χωρίς σέ;να;

—Σ' ευχαριστώ, Φλώρα!

—Είμαι άπορασιουμένη να ύποστώ τό πάντα, χωρίς να γονεύσω.

"Αρκεί να δω τό δνειρό μου να πραγματοποιείται...

—Χρυσάφι μου!...

Τά χείλη μας ένώθησαν σ' ένα φίλημα. Ένα φίλημα λατρείας.

Ένα φίλημα αιώνιας αγάπης. Ένα φίλημα πασάφορο κι' άσπελιμένο, ένα από τά φίληματα έκείνα, πού δέν έχουν τίποτε τό σαρκικό, τίποτε τό πρόστυγο και στά όποία δυό ψυχές έρωτευμένες κα' γτυπημένες από τή συμφορά, ζίνονται και γίνονται μιά ψυχή!

"Ο ύπνος είχε φύγει άπό τά βλέφαρά μας, άν και ή ώρα ήταν παρασιμένη.

"Ο Λεάνδρος μάλιστα δέν είχε κλείσει μάτι όλη νύχτα.

"Εξώ άρχισε, τώρα να γλυκοχαράζη.

Δέν έπρεπε να χάνουμε καιρό.

—Λεάνδρε, είπα, πρέπει να φύγουμε.

—Ναί, Φλώρα, μου άπάντησε. Μιά στιγμή μόνον να έτοιμαστώ.

Βγήκε έξω και έσναγύρισε σέ λίγα λεπτά.

"Ημουν κι' έγώ έτοιμη παιδί.

"Ο ύπνρέτες κοιμόντουσαν βαθείά, ύστερα από τήν άναστάσι πού προκάλεσε ό "Αρτέμις.

Κρατώντας ένα μικρό βαλιτσάκι στό χέρι, μέσα στό όποίο είχα διάφορα πράγματά μου, είπα στό Λεάνδρε, άναστενάοντας:

—"Ας πηγαίνουμε...

Δέν πήρα από τό σπίτι αυτό, άπό τή συζυγική έστία, τήν όποία άφηνα γιά πάντα, παρά μόνον ό,τι ήταν δικό μου, ό,τι μου άνήκε. Καθετί πού είχε άφορασή άπό τόν "Αρτέμη, τό άσπρα.

Σ' ένα συρτάρι κλειδώσα έξω τά χρυσαφικά πού μου είχε χαρίσει κι' αυτή άκόμα τή βέρα μου.

Γύρισα κατόπιν έκερυμένη κι' έδωσα τό κλειδί στό Λεάνδρε.

Το φταγό παιδί!...

"Ηταν έπίσης κατασυγκινημένο.

Τά μάτια του είχαν ένα βαρύ βούρωμα. Τόσο πολύ μάλιστα, ώστε δέν είδε ό,τι του έδινα τό κλειδί.

—Τό κλειδάκι τού συρταριού, Λεάνδρε, τού είπα.

Μέ κίτταξε, σαν να ξυπνούσε από κάποιο δνειρό.

—Γιατί μου τό δίνας, Φλώρα; με ρώτησε.

—Νά τό βώσης τού πατέρα σου, Λεάνδρε. Θέλω να πάρη πού σω άσφαλώς τά πράγματα αυτά πού του άνήκουν.

"Ο Λεάνδρος διάσπασε.

—Σχι, Φλώρα, μου είπε. Δέν θά κρατήσω έγώ τό κλειδί.

—Γιατί;

—Γιατί δέν θά έσναιδώ ίσως τόν πατέρα μου.

"Εμεινα σιωπηλή.

Τί μπορούσα να πώ;

Τή στιγμή αυτή, ένα σιγανό θάδισμα άκούστηκε πίσω μας.

Γύρισαμε άπότομα έσφαιρισμένοι. "Ηταν ή κυρά Μάρθα.

Μολις είχε ξυπνήσει φαίνεται ή μάλλον είχε άγρυπνήσει, γιατί τά μάτια της ήσαν κόκκινα. Μάς κίτταξε με κάποια σαστιομαρία.

—Θά φύγετε; ρώτησε τέλος. Τέτοια ώρα;

Είχα απόλυτη έμπιστοσύνη στην αγάθη αυτή γερόντισσα. "Η ξερα πώς με συμπαθούσε και πώς δέν δικαιολογούσε τόν "Αρτέμη, γιά τίς πράξεις του. "Επίσης άγαπούσε ύπερβολικά τό Λεάνδρε.

—Ναί, καλή μου κυρά Μάρθα, τής είπα. Θά φύγω.

—Θά φύγετε, έπρόσθεσε ο Λεάνδρος.

"Η κυρά Μάρθα τάχε χαμένα.

—Θά φύγετε; ψιθύρισε. Πού

θά πάτε, κύριε; Τό σκεφθήκατε καλά αυτό;

—Μην άνησυχής, κυρά Μάρθα, τής είπε ο Λεάνδρος. "Η μαμά θά πάη να μείνη κοντά στή μητέρα της.

—Και σέ, παιδί μου;

—"Εγώ; "Όπου νάναί. Σ' ένα ξενοδοχείο ίσως.

"Η κυρά Μάρθα άναστενάξε.

—Δέν μπορεί να γίνη άλλοιώς, τής έήγησε ο Λεάνδρος. Αυτή είναι ή μόνη λύσις.

"Η καλόβολη γερόντισσα, ποδχε σιτηθίσει από τέτοιες συμφορές μέσα στό σπτικό τού "Αρτέμη, έσκιμπε τό κεφάλι της χωρίς να πη λέξι.

Τής έδωσα τό κλειδί και τής είπα τί είχα βάλει μέσα στό συρτάρι. Τό έπήρα και τό σιγούρημε στον κορφο της.

Τή χαϊρετήραμε και τοιμασθήκαμε να φύνομα.

"Η καλή γρηούλα έκλαιγε.

"Εξώ είχε ρέζει γιά καλά.

—Νά τρέξω να φέρω ένα αυτοκίνητο, μου είπε ο Λεάνδρος.

—"Όχι, είπα. "Ας κατεβώμε μαζί καλύτερα.

Κατεβήκαμε στό δρόμο Λίγιο πού κάτω πήραμε ένα αυτοκίνητο.

"Ο Λεάνδρος έδωσε τή διεύθυνση τό σπτικό μου.

—"Όχι, όχι! φώναξε στό σωφέρ. Πήγαμε από τό Ζάππειο πρώτα.

"Ο Λεάνδρος γύρισε και με κίτταξε κατάπληκτος.

—Στό Ζάππειο! Γιατί; ρώτησε.

Χαιροέλασα με πίκρα.

—"Όχι γιά να ρεμβάσουμε, βέβαια, άγάθι μου, τού είπα.

—"Αλλά;...

—Γιά να περάση λίγο ή ώρα και να ξυπνήσουν στό σπίτι μου.

"Αν πηγαίναμε από τώρα, θ' άνησυχούσαν.

—Τότε, γιατί δέν μέναμε μιά ώρα άκόμα στό σπίτι;

—"Όχι, Λεάνδρε. Δέν μπορούσα να ύποφέρω. "Όλο τό σπίτι καθάταν στην ψυχή μου.

Πήγαμε στό Ζάππειο και καθήσαμε σ' έναν πάγκο.

"Η μέρα ήταν ύπεροχη, γεμάτη φώς και κελαδισμούς. Μά ή καρδιά μου ήταν μαύρη. Υπόφερα. Θάβηλα να κλάψω, να κλάψω, με δάκρυα πύρινα, με δάκρυα αίματος, βγαλμένου από τήν καρδιά μου.

Μερικοί έργατικοί πού περνούσαν, μάς κίτταζαν παοάξανα. Τί να φανταζόντουσαν άραγε; Πάντως, ήταν άδύνατον να μαντέψουν τήν αλήθεια τή τραγική, τή φρικτή αλήθεια.

"Ο Λεάνδρος κρατούσε τό κεφάλι του σκυμμένο.

"Υπόφερε κι' αυτός πολύ.

Πέρασε έτσι μιά ώρα.

"Ηταν καιρός να φύγουμε.

Σηκώθηκα όρθη.